

**ODA PARA O POETA
MANOEL RODRÍGUEZ LÓPEZ**

Un meniño de seis anos
A Cataluña emigrou,
Deixa pobo e deixa avós
A sua terra deixou.

Paradela e o seu berce
Barcelona a gran cidade
A viaxe dende lonxe
Con delor e humildade.

O tren non acaba nunca
Non acaba de de pasar
Ruxe, ruxe, pita, pita
Non sabe se chegará.

Or arbres que van pasando
Montes, leiras, verdes vals
Todo deixa na viaxe
O mundo que vei pasar.

Un día enteiro no tren
Cansadiño o neno vai
No colo durme o meniño
No colo de mai e pai.

Grandes rúas, moitas luces
Casas arreo se ven
O milagro da cidade
Un milagro que non é.

Coa familia, e na escola
Foi medrando aquel pequeno
Con bondade intelixente
Manoliño vai para crego.

No monte da Conrería
No Seminario Menor,
Con sotana e con bonete

Manolo faise maior.

Sempre brila no traballo
Todo ben feito abofé
Latín, grego, humanidades,
Todas ciencias do saber.

Manoliño faise mozo
Ten conciencia do deber,
Vocación leva esixencia
De entrega e home de ben.

Pensando o noso mociño
Deixa o camiño de Deus
Colle o camiño da vida
E amor sempre polos seus.

Fórmase en libros de contas
Dirección de personal,
Para traballar na OSSA
Con xustiza universal.

De Valcarca a Plaza España,
Cada día ha de baixar,
A que o leve a bus de empresa
A Zona Franca a traballar.

Mentres viaxa no metro,
Escribindo o seu pensar
A carón tantos obreiros
Cansadiños de loitar.

Non se lle escapa un detalle
Sentimento ou impresión,
Da loita por os obreiros
Que sente no corazón.

Ó noso carón amigo
Sempre ten algún cantar,
Unhos versos de consolo
Ou a súa man pra dar.

Con traballo e sacrificio
Compra piso para casar
É Irene a súa musa
A musa de namorar.

É feliz noso Manolo
E o amor da o seus froitos
Esperanzas no futuro
Pola chegada dos fillos.

Polos anos dos oitenta
A xente quere asociar
Fúndanse centros galegos
Que Manolo ha publicar.

Galegos en Catalunya
Galegos que son de pro
Teñen oco na súa pruma
Libro un e libro dous.

Colaborando no Centro
Galego de Barcelona
Sempre ao carón dos seus libros
Escribindo algunha nova.

Fixo unha labor no Centro
Prá cultura e prá nación,
Pra cada un seu escrito,
Cada feito en narración.

Cada festa no diario
Entrevista a persoeiros
Escursións con Anxel Fole
Por camiños e por eidos.

Cada verán volta á terra
A terriña que deixou
A raíz fonda que un día
Seu destino lle arrincou,

De Randulfe a Paradela
Novos aires pró escritor
As cousiñas mais sinxelas
Levas ben no corazón.

O bulleiro da cidade
Onde vai a emigración,
Van os versos do poeta,
Poeta prá devoción.

Pobrezas do mundo obreiro
Caciques sen traballar
Canta inxustiza nos homes
Soldada mínima ollar.

Pola febre do diñeiro
Súa empresa ha de cerrar
E Manolo sen traballo
A Lugo ten que voltar.

É nomeado predilecto
En Paradela e o máis,
É profeta na súa terra
Súa verba fai pais.

Xa de volta na Galiza
Que podía disfrutar
Cedo o sino ven levalo
Para nós ter que o chorar.

I anque te fuches, estás vivo
Noso poeta xenial,
Estás vivo nos teus fillos
E unha viuda ideal.

Cada ano no teu nome
Temos concurso floral,
Teus poemas son exemplo,
Poesía universal.

En Paradela a cultura

Leva o teu nome Manoel,
Eres honra prá túa xente
Que te pon no seu verxel.

Todo canto escribiches
Sin material interés
Hora que as Letras Galegas
Veñan a recoñecer.

Esperamos que algún ano
A túa obra celebrar
Día Das Letras Galegas
Recoñeza o teu andar.

*Autor: Alfredo González Vilela
B-25-02-15.*